

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 006891 19 Кж 4
Бања Лука, 18.11.2019. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Д.Л., због кривичног дјела тешка крађа из члана 226. став 3. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 39. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Бијељини и браниоца оптуженог, адвоката М.С. из Б., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 006891 18 К од 27.12.2018. године, у сједници вијећа, којој су присуствовали републички јавни тужилац Бранко Митровић, оптужени и његов бранилац, одржаној дана 18.11.2019. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног јавног тужиоца у Бијељини и браниоца оптуженог Д.Л., те потврђује пресуда Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 006891 18 К од 27.12.2018. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 006891 18 К од 27.12.2018. године, оглашен је кривим оптужени Д.Л., због кривичног дјела тешка крађа из члана 226. став 3. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 39. Кривичног законика Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 2 (двје) године. На основу члана 59. став 1. КЗ РС, у изречену казну затвора, урачунато је вријеме проведено у притвору од 27.6.2018. године до 27.12.2018. године. На основу члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), оштећени Л.С., са имовинскоправним захтјевом, упућен је на парницу. На основу члана 99. став 4. ЗКП РС, оптужени је ослобођен обавезе да накнади трошкове кривичног поступка, те обавезан да плати паушал у износу од 200,00 КМ.

Против наведене пресуде жалбе су, благовремено, изјавили окружни јавни тужилац у Бијељини и бранилац оптуженог, адвокат М.С. из Б.

Окружни јавни тужилац у Бијељини је жалбу изјавио због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптуженом изрекне казна затвора у трајању од 3 године.

Бранилац оптуженог је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак или преиначи и оптужени ослободи кривичне одговорности.

У одговору на жалбу, у смислу одредбе члана 316. ЗКП РС, бранилац оптуженог је предложио да се жалба тужиоца одбије, као неоснована.

У сједници вијећа, која је одржана у смислу одредбе члана 318. став 1. и 4. ЗКП РС, републички јавни тужилац је изложио жалбу окружног јавног тужиоца у Бијељини, остајући код приговора и приједлога. Предложио је да се жалба браниоца оптуженог одбије, као неоснована. Бранилац оптуженог је изложио жалбу, остајући код приговора и приједлога, те одговора на жалбу тужиоца, које излагање је подржао оптужени. Предложио је да се жалба окружног јавног тужиоца у Бијељини одбије, као неоснована

Испитујући првостепену пресуду, у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Нису основани аргументи из жалбе браниоца оптуженог, изнесени у прилог тврдњи да је, у поступку доношења побијане пресуде, почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Наиме, супротно приговорима из жалбе, у образложењу побијане пресуде су дати разлози за све одлучне чињенице утврђене том пресудом, на којима је заснован закључак о кривици оптуженог за почињено дјело. Дати су разлози у оцјени налаза и мишљења вјештака дигиталне форензике, Б.С., МУП РС, Јединица за форензику, Бања Лука (страна 8. пасус 1.), у вези са вјештачењем мобилних телефона оптуженог и свједока В.К. (као саизвршилац, закључио споразум о признању кривице и поступак правоснажно завршен), у начину остварене њихове међусобне електронске комуникације у релевантном времену из оптужнице, а све то у повезаности са исказом свједока В.К. (страна 5. пасус 3.), који поврђује наведене комуникације са оптуженим, прецизирајући садржај договора и улогу оптуженог у извршењу предметног кривичног дјела. Правилност и ваљаност датих разлога, овај суд је испитао у оквиру приговора, којима се оспорава правилност чињеничне основе побијане пресуде.

Нису основани ни аргументи из жалбе, у прилог тврдњи да су, у побијаној пресуди, изостали разлози о психичком односу оптуженог према дјелу и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Наиме, за ову одлучну чињеницу дати су разлози на страни 9. пасус 6. и страни 10. пасус 1. побијане пресуде, кроз образложење да је оптужени поступао са умишљајем, јер је помогао у извршењу дјела и предузео радње које су ван бића кривичног дјела али су битни дио процеса његовог извршења, да није непосредно учествовао у радњи извршења, коју су извршили други саизвршиоци, али је предузео радње које су створиле услове за извршење дјела.

Надаље, у побијаној пресуди су дати разлози за одбијање доказног приједлога одбране да се, приликом непосредног саслушања свједока В.К. на главном претресу, користи и записник о његовом испитивању као осумњиченог

из истраге, сачињен у ПС Лопаре од 26.6.2018. године. Наиме, ради се о записнику о испитивању В.К., који је дао у истрази када је имао статус осумњиченог у овом кривичном поступку и упозорен у смислу одредбе члана 143. ЗКП РС (која обухвата и право да није дужан одговарати на постављена питања). Обзиром на његов процесни положај у вријеме сачињавања тог записника из истраге као осумњиченог, посматрано у контексту поука и упозорења које предходе његовом саслушању као свједока у смислу члана 151. ЗКП РС (дужан говорити истину и да не смије ништа прећутати, те упозорен да давања лажног исказа представља кривично дјело), тај записник из истраге се не може користити на главном претресу и тиме постати саставни дио тог исказа свједока К.а на главном претресу, јер би то било у супротности са наведеном одредбом члана 151. ЗКП РС и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС.

Аргументима из образложења жалбе браниоца оптуженог, не може се оспорити правилност оцјене доказа, на којима је заснован закључак побијане пресуде да је оптужени, починио радње описане у изреци побијане пресуде. Такав закључак је резултат правилне оцјене доказа, управо на начин како то захтјева одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, и то оцјене сваког доказа оптужбе и одбране појединачно и у њиховој међусобној повезаности.

Слиједом наведеног, правилност оцјене вјеродостојности исказа свједока В.К., не може се довести у сумњу жалбеним приговорима, јер је његов исказ увјерљив и досљедан, у истрази и на главном претресу, у опису битних чињеница и околности које су предходиле извршењу дјела. Наиме, свједок К. потврђује улогу оптуженог (познају се 20 година, у њега има повјерење) и описује његове радње, које се манифестују у помагању непосредним извршиоцима, З.Б. и Р.М., држављанима РС1, као и чињенице и околности договора, којима је оптужени, обећао К. да ће „послати два човјека“ да се „одради кућа у Л.“ и да је тај договор остварен са оптуженим путем њихових мобилних телефона. Исказ свједока К. је потврђен вјештачењем њихових мобилних телефона и остварених међусобних комуникација, при чему, са аспекта битних чињеница, није од значаја врста апликације путем које је остварена та комуникација, да ли се ради о „Viberu“ или „SMS“ порукама. Исказ свједока К., правилно првостепени суд доводи у везу са материјалним доказима и то фотодокументацијом ПС Л. број 15-1/01-230-117/18 од 28.6.2018. године, гдје је приказана комуникација телефонских бројева оптуженог и З.Б., путем „Viber“ апликације у временском периоду прије и после извршења дјела, те изводи правилан закључак да се, управо оптужени Л. познаје са Б. дужи временски период, чиме је потврђен исказ свједока К. у погледу наведених одлучних чињеница. Када се наведено доведе у везу са потврдом Граничне полиције Босне и Херцеговине, са табеларним прегледом уласка (07.6.2018. године) и изласка (08.6.2018. године) З.Б. и Р.М., држављана РС1, на територију Босне и Херцеговине, а које вријеме се подудара са временом извршења предметног дјела (07/08.6.2018. године), онда нема сумње у правилност оцјене вјеродостојности исказа свједока В.К., у цјелини, па тиме и у дијелу у којем описује радње оптуженог, које су побијаном пресудом, утврђене као радње помагања, у извршењу предметног кривичног дјела.

Ради тога су без основа жалбени приговори, којима се оспорава вјеродостојност исказа свједока К., указујући на одређене разлике и то у погледу начина и врсте комуникацији путем мобилних телефона са оптуженим, начина и мјеста сусрета са З.Б. и Р.М. у Б., као непознатим лицима, непосредно прије извршења дјела и садржаја њиховог разговора, распореда мјеста сједења у возилу у којем су заједно отишли до куће оштећеног, описа алата који су носили са собом, обзиром да се исто не односи на одлучне чињенице у погледу идентитета оптуженог и његове улоге у извршењу предметног дјела.

У контексту наведеног овај суд налази да нису основани аргументи из жалбе, којима се, и са аспекта садржаја писма које је примио бранилац оптуженог и исто доставио уз жалбу, а које је потписано од стране свједока К. (у којем наводи да „није рекао истину о овом догађају“), указује на значај и истинитост исказа овог свједока и тиме оспорава његова вјеродостојност.

Како се жалбени приговори из основа повреде Кривичног закона, заснивају на приговорима чињеничног карактера, тврдњом да је првостепени суд, у поступку оцјене доказа, поступио супротно принципу “*in dubio pro reo*“, то ни ти приговори, нису основани.

Слиједом наведеног, правилном анализом и оцјеном спроведених доказа, појединачно и у међусобној повезаности, на начин како то прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, првостепени суд је правилно утврдио све одлучне чињенице и извео правилан закључак да је оптужени починио радње, на начин како је то описано у изреци побијане пресуде, које су правилно квалификоване као кривично дјело тешке крађе из члана 226. став 3. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 39. КЗ РС.

Овај суд је испитао побијану пресуду у одлуци о кривичној санкцији, у вези са аргументима изнесеним у жалби тужиоца, а браниоца оптуженог, у смислу проширеног дејства жалбе и одредбе члана 322. ЗКП РС, налазећи да је првостепени суд, приликом одмјеравања казне, у складу са одредбом члана 58. став 1. КЗ РС, дао правилан значај свим утврђеним околностима, које су од значаја за висину казне.

Казна затвора, у трајању од 2 (двije) године је одмјерена уз оцјену свих тих околности, правилно образложених на страни 10. пасус 2. и 3. побијане пресуде. Дати су ваљани разлози за примјену одредби члана 53. став 1. и члана 54. став 1. тачка 4. КЗ РС и ублажавање казне, посебно имајући у виду улогу оптуженог у извршењу дјела. Осим тога, правилно се побијана пресуда позива на одредбу члана 39. КЗ РС, којом је прописана могућност ублажавања казне, обзиром да је оптужени умишљајно помогао у извршењу кривичног дјела.

Слиједом тога, за изрицање казне затвора у краћем трајању, у конкретном случају, по оцјени овог суда, нема мјеста, са аспекта сврхе кажњавања прописане одредбом члана 41. КЗ РС.

Надаље, све олакшавајуће околности образложене у побијаној пресуди, у својој укупности, супротно аргументима из жалбе тужиоца, по оцјени овог суда, не оправдавају изрицање веће казне затвора од оне која је изречена побијаном

пресудом, посебно цијенећи да оптужени није директни извршилац дјела и није, према утврђењу побијане пресуде, остварио никакву материјалну корист.

Цијенећи наведено, казна затвора у трајању од 2 (двije) године, изречена побијаном пресудом, представља потребну и довољну мјеру казне, првенствено са аспекта њене индивидуализације, те сврхе кажњавања, прописане у одредби члана 43. КЗ РС.

На основу наведеног и примјеном одредбе члана 327. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић